2 Σεπτεμβρίου 2015

Το Θανατο του παιδιου (Άγιος Παΐσιος)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

– Μια μάνα, Γέροντα, που το παιδί της πέθανε πριν από εννέα χρόνια, σας παρακαλεί να
κάνετε προσευχή να το δη έστω στον ύπνο της, για να παρηγορηθή.
– Πόσων χρόνων ήταν το παιδί; ήταν μικρό; Είναι σημαντικό αυτό. Άμα το παιδί ήταν
μικρό και η μητέρα είναι σε κατάσταση που, αν της παρουσιασθή, δεν θα αναστατωθή, θα
παρουσιασθή. Αιτία είναι η μητέρα που δεν παρουσιάζεται το παιδί.
– Μπορεί, Γέροντα, αντί να παρουσιασθή το παιδί στην μητέρα που το ζητάει, να παρουσιασθή σε κάποιον άλλον;
– Πως δεν μπορεί! Κανονίζει ανάλογα ο Θεός. Όταν ακούω για τον θάνατο κάποιου νέου,
λυπάμαι, αλλά λυπάμαι ανθρωπίνως. Γιατί, αν εξετάσουμε τα πράγματα πιο βαθιά, θα δούμε ότι, όσο μεγαλώνει κανείς, και περισσότερο αγώνα πρέπει να κάνη, αλλά και περισσότερες αμαρτίες προσθέτει. Ιδίως όταν είναι κοσμικός, όσο περνούν τα χρόνια, αντί να βελτιώση την πνευματική του κατάσταση, την χειροτερεύει με τις μέριμνες, με τις αδικίες κ.λπ. Γι’ αυτό είναι πιο κερδισμένος, όταν τον παίρνη ο Θεός νέο.

-Γέροντα, γιατί ο Θεός επιτρέπει να πεθαίνουν τόσοι νέοι άνθρωποι;
– Κανείς δεν έχει κάνει συμφωνία με τον Θεό πότε θα πεθάνη. Ο Θεός τον κάθε άνθρωπο
τον παίρνει στην καλύτερη στιγμή της ζωής του, με έναν ειδικό τρόπο, για να σώση την ψυχή
του. Εάν δη ότι κάποιος θα γίνη καλύτερος, τον αφήνει να ζήση. Εάν δη όμως ότι θα γίνη
χειρότερος, τον παίρνει, για να τον σώση.

Μερικούς πάλι που έχουν αμαρτωλή ζωή, αλλά έχουν
την διάθεση να κάνουν καλό, τους παίρνει κοντά Του, πριν προλάβουν να το κάνουν, επειδή
ξέρει ότι θα έκαναν το καλό, μόλις τους δινόταν η ευκαιρία. Είναι δηλαδή σαν να τους λέη:
«Μην κουράζεσθε· αρκεί η καλή διάθεση που έχετε». Άλλον, επειδή είναι πολύ καλός, τον
διαλέγει και τον παίρνει κοντά Του, γιατί ο Παράδεισος χρειάζεται μπουμπούκια.
Φυσικά οι γονείς και οι συγγενείς είναι λίγο δύσκολο να το καταλάβουν αυτό. Βλέπεις,
πεθαίνει ένα παιδάκι, το παίρνει αγγελούδι ο Χριστός, και κλαίνε και οδύρονται οι γονείς, ενώ
έπρεπε να χαίρωνται, γιατί που ξέρουν τι θα γινόταν, αν μεγάλωνε; Θα μπορούσε άραγε να
σωθή;

Όταν του 1924 φεύγαμε από την Μικρά Ασία με το καράβι, για να έρθουμε στην Ελλάδα,
εγώ ήμουν βρέφος. Το καράβι ήταν γεμάτο πρόσφυγες και, όπως με είχε η μητέρα μου μέσα στις φασκιές, ένας ναύτης πάτησε επάνω μου. Η μάνα μου νόμισε ότι πέθανα και άρχισε να κλαίη.
Μια συγχωριανή μας άνοιξε τις φασκιές και διαπίστωσε ότι δεν είχα πάθει τίποτε. Αν πέθαινα
τότε, σίγουρα θα πήγαινα στον Παράδεισο. Τώρα που είμαι τόσων χρονών και έχω κάνει τόση
άσκηση, δεν είμαι σίγουρος αν πάω στον Παράδεισο.
Αλλά και τους γονείς βοηθάει ο θάνατος των παιδιών. Πρέπει να ξέρουν ότι από εκείνη
την στιγμή έχουν έναν πρεσβευτή στον Παράδεισο. Όταν πεθάνουν, θα ‘ρθούν τα παιδιά τους με εξαπτέρυγα στην πόρτα του Παραδείσου να υποδεχθούν την ψυχή τους.

Δεν είναι μικρό πράγμα αυτό!

Στα παιδάκια πάλι που ταλαιπωρήθηκαν εδώ από αρρώστιες ή από κάποια αναπηρία ο
Χριστός θα πη: «Ελάτε στον Παράδεισο και διαλέξτε το καλύτερο μέρος». Και τότε εκείνα θα
Του πουν: «Ωραία είναι εδώ, Χριστέ μας, αλλά θέλουμε και την μανούλα μας κοντά μας». Και ο Χριστός θα τα ακούση και θα σώση με κάποιον τρόπο και την μητέρα.
Βέβαια δεν πρέπει να φθάνουν οι μητέρες και στο άλλο άκρο. Μερικές μανάδες πιστεύουν ότι το παιδί τους που πέθανε αγίασε και πέφτουν σε πλάνη.

Μια μητέρα ήθελε να μου δώση κάτι από τον γιο της που είχε πεθάνει, για ευλογία, γιατί πίστευε ότι αγίασε. «Έχει ευλογία, με ρώτησε, να δίνω τα πράγματά του;» «Όχι, της είπα, καλύτερα να μη δίνης». Μια άλλη είχε κολλήσει την Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ στον Εσταυρωμένο την φωτογραφία του παιδιού της που το είχαν σκοτώσει οι Γερμανοί και έλεγε: «Και το παιδί μου σαν τον
Χριστό έπαθε». Οι γυναίκες που κάθονταν και ξενυχτούσαν στον Εσταυρωμένο την άφησαν, για να μην την πληγώσουν. Τι να έλεγαν; Πληγωμένη ήταν.

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca